

Kim Phương Oanh

Mẹ Tôi và bí ẩn tâm linh

- Mỗi độ Thu về nhìn lá vàng rơi giăng phủ kín lối đi, với những cơn gió thổi nhẹ nhẹ, hơi se lạnh làm tôi cảm thấy buồn man mác và nhớ mẹ tôi vô cùng. Mẹ tôi mất cũng vào mùa Thu, cách đây đã mười tám năm rồi, nhưng đối với tôi mẹ vẫn luôn hiện hữu và tưởng chừng như chuyện mới xảy ra mà thôi. Không riêng gì tôi có cảm giác này, mà các anh chị tôi cũng vẫn thường nhắc nhở đến mẹ với tất cả tình cảm trân quý. Có dịp gặp nhau, anh chị em tôi luôn nhắc đến kỷ niệm về Bố Mẹ, cuối cùng cũng xoay quanh về Mẹ với những điều khó tin về tâm linh, nhưng lại là sự thật đã xảy đến với gia đình chúng tôi....

Khi còn nhỏ tôi thường được mẹ cho đi theo tới nhà họ hàng vào dịp lễ, tết. Đến nhà các bác tôi, trong lúc mẹ tôi và các bác trò chuyện, nhiều lần tôi nghe các bác nói với mẹ tôi: “Bà chết đi sống lại hoá ra thọ hơn ông nhà bà.” Có lúc tôi nghe bác nói: “Lúc bà chết, ông ấy khóc quá và làm thơ khóc bà nữa!” Vì còn nhỏ nên tôi không chú ý mấy đến câu chuyện của các cụ nói với nhau. Khi khôn lớn, mỗi lần nghe các bác tôi nhắc lại những lời nói trên, tôi thắc mắc hỏi lý do nào mà nói mẹ tôi chết đi sống lại, bác tôi bèn kể cho nghe câu chuyện về mẹ tôi.

Tôi sinh ra được tám tháng thì mẹ tôi bị bệnh. Sau mấy tuần lễ ốm nằm liệt giường, một buổi sáng mẹ tôi dậy rất tỉnh táo, khoẻ mạnh, đòi ăn uống và tắm rửa thay giường chiếu sạch sẽ, rồi mẹ tôi dặn dò mọi chuyện trong gia đình. Xong xuôi mẹ tôi cho biết trưa ngày hôm sau người sẽ ra đi. Tưởng rằng con bệnh đã khiến mẹ tôi mê sảng nói thế, nào ngờ trưa hôm đó mẹ tôi mặc áo quần chỉnh tề và nằm ngay ngắn trên giường rồi ra đi thật. Cả nhà lo buồn và chuẩn bị tang lễ cho mẹ tôi. Bố tôi cất đặt mọi việc nhà, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ tẩm liệm. Ông nhờ một người bà con ngồi túc trực bên giường để canh xác trong lúc họ hàng tới đông đủ phụ lo cỗ bàn, dựng rạp. Trong lúc ngồi bàn chuyện với khách đến thăm, bố tôi đã làm bài thơ khóc mẹ tôi. Anh chị tôi lúc đó còn nhỏ nên chỉ nhớ được mấy câu, cho tới bây giờ mỗi lần có dịp gặp nhau, tôi vẫn được anh cả đọc cho nghe:

“....Con thơ dậy dỗ bé bông,
Em về chín tuổi đau lòng chẳng em?”

.....

“Nhớ em trăm thảm nghìn sầu,
Nhớ em đến lúc bạc đầu chưa quên.”

Theo lời kể của bác tôi, đêm hôm trước ngày tẩm liệm mẹ tôi, người anh bà con ngồi canh bên giường. Anh uống rượu say, vào quan tài của mẹ tôi nằm khóc và nói: “Bà ơi! Bà hãy sống dậy đi để lo cho các cô, các cậu còn nhỏ, để con chết thay cho Bà”. Mọi người lôi anh ta ra và trách anh say rượu rồi nói càn!!! Đến gần sáng, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, chờ tới giờ thầy cúng làm nghi lễ tẩm liệm.

Ngay giờ bắt đầu làm lễ, mọi người ở dưới nhà ngang, nơi để giường mẹ tôi nằm (mẹ tôi mất ở quê), nghe như có tiếng rên khe khẽ. Hốt hoảng vì tưởng

con mèo nhảy qua người mẹ tôi nên mới có chuyện này, mọi người vội báo cho bố tôi biết. Cụ bèn đến nơi và sờ người mẹ tôi, thật lạ vì mẹ tôi mất đã cách đêm mà người Bà còn hơi ấm và mềm mại. Lát sau bố tôi xem lại thì thấy cảm giác này tăng dần, ông bèn cho mời ông thầy thuốc đến bắt mạch, đổ sâm cho uống. Bố tôi cho rằng mẹ tôi đã sống lại. Ông không tin theo lời dị đoan nói rằng vì có con mèo nhảy qua người mẹ tôi nên mới có hiện tượng lạ này. Sau khi đổ sâm cho uống, vài giờ sau mẹ tôi tỉnh lại, tuy còn rất yếu nhưng nói được vài câu. Mọi người trong gia đình lúc đó đều nói: thật là điều bí ẩn. không thể giải thích được.

Sau khi mẹ tôi sống lại, bố tôi đem trả lại nhà hàng áo quan đã mua để lo cho mẹ tôi. Vài tháng sau, người bà con đã khóc đòi chết thể cho mẹ tôi đột ngột qua đời. Khi mua áo quan lo cho anh, gia đình lại mua đúng cái mà anh đã từng nằm vào. Thật là sự mâu thuẫn, trùng hợp lạ lùng. Sau khi đã bình phục hoàn toàn, mẹ tôi kể lại cho bố tôi và bà con nghe những những sự việc bà đã nhìn và nghe thấy trong lúc hồn xuất dương:

“Mẹ tôi được bà nội tôi dắt tay đến các cửa quan ở địa ngục (bà nội tôi mất đã lâu rồi). Hai bà đi qua nhiều nơi lắm, thấy có những nơi người bị giam cầm tra tấn, giống như những cảnh bà đã thấy trong những bức tranh treo trong chùa. Bà nội tôi không cho mẹ tôi đứng lại xem, lôi đi và dặn mẹ tôi đừng lên tiếng. Bà nội và mẹ tôi đi qua tất cả chín cửa quan, nơi nào bà nội tôi cũng quỳ lạy, khóc xin tha cho mẹ tôi sống thêm ít lâu nữa để lo cho con cái khôn lớn... Đến nơi thứ chín, có ba vị quan lớn râu dài, mặt đỏ, ngồi trên tòa sen cao, dưới đất trải chiếu hoa, chén đĩa đựng trái cây, trầu cau, ly đựng nước đều bằng bạc cả. Bà nội tôi cũng quỳ lạy xin tha cho mẹ tôi được sống thêm lo cho con cái khôn lớn, bà nội tôi cứ quỳ và khóc mãi, không chịu đứng dậy... Hai người quỳ một hồi lâu thì vị quan ngồi giữa nói với bà nội

tôi là ông tạm tha cho mẹ tôi về nuôi con. Quá mừng, bà nội đã dắt mẹ tôi chạy ra xe ngựa để trở về nhà. Về tới cổng nhà, mẹ tôi nói với bà cho mẹ xuống xe để đi tiểu” Chúng tôi đoán rằng có lẽ lúc mẹ tôi nói với bà tôi là lúc ở nhà nghe được tiếng rên khe khẽ của mẹ tôi phát ra.

Chuyện mẹ tôi chết đi, sống lại, tuy mới nghe có vẻ khó tin nhưng tất cả đều là sự thật. Sau khi mẹ tôi bình phục hoàn toàn và trở lại đời sống bình thường, có nhiều chuyện lạ xảy đến với gia đình tôi nữa. Chính mẹ tôi đã kể lại cho chị em chúng tôi nghe:

....Bố tôi làm việc ở Nam Định, thỉnh thoảng mới về quê chơi ít ngày rồi lại đi. Riêng mẹ tôi thường về quê và sống nhiều ngày hơn, bao giờ bà cũng đưa chị em tôi cùng về. Hè năm đó nóng hơn mọi năm. Một hôm trời oi bức, nóng nực, mẹ tôi dắt hai chị tôi, lúc ấy còn rất nhỏ, ra cổng nhà đứng hóng mát. Sáng hôm sau ngủ dậy mắt trái của người chị thứ hai sưng vù, con ngươi đỏ ngầu, đau nhức nên chị khóc la dữ lắm. Chờ sáng hẳn, mẹ tôi nhờ người giúp việc chèo đò đưa bà và chị tôi qua sông lên Nam Định gặp một vị bác sỹ bạn với bố tôi, nhờ ông khám xem chị tôi ra sao và xin thuốc chữa trị. Sau vài lần điều trị, mắt của chị tôi đã không khỏi, mà còn tệ hại hơn nữa, bác sỹ cho biết không chữa lành được. Quá tuyệt vọng, mẹ tôi quay ra chữa thuốc nam cho chị. Trên đường đi hốt thuốc bà gặp một người quen mách cho biết là ở làng bên cạnh có một người lên đồng bóng, cho thuốc chữa khỏi rất nhiều người. Mẹ tôi nghĩ “còn nước, còn tát” nên đã đến nhà người này để xin thuốc chữa con mắt cho chị tôi. Đến nơi gặp ông Hưu, người lên đồng, mẹ tôi trình bày lý do và xin được giúp đỡ. Ông bày lễ vật và cúng bái xong, một lát thấy người ông cứ lắc qua, lắc lại, rồi ôm mặt khóc hu hu. Khóc một hồi thì ông quay qua mẹ tôi nói rằng: “Con là cô Chín đây, con của mẹ mất đã lâu. Con muốn về nhà báo cho cha mẹ biết nhưng không biết

cách nào. Mới đây nhân dịp về nhà, thấy mẹ dắt em ra đường đứng chơi nên con đã dí bông hoa nhài lên mắt em để mong mẹ biết mà tìm đến con...”

Khóc xong một hồi thì người lên đồng đưa cho mẹ tôi nước cúng, trái ớt, nhánh tỏi, nói đem về giã rồi đắp lên mắt chị tôi sẽ khỏi. Nói xong thì thăng. Bán tín, bán nghi không biết ra sao, mẹ tôi đánh liều làm theo lời dặn vì theo lời bác sỹ, mắt chị tôi không chữa khỏi được, coi như hư luôn rồi. Sau khi đắp ớt, tỏi cho chị tôi xong, mẹ tôi bế chị nằm ngủ ở võng. Đến nửa đêm trong lúc mơ màng, nửa tỉnh nửa mê, mẹ tôi thấy một người con gái đứng bên võng nói: “Để con ngắt bông hoa nhài cho em.”, Mẹ tôi tỉnh dậy và cùng lúc đó chị tôi khóc thét lên. Mẹ tôi vội vặn lớn ngọn đèn dầu, thấy máu và mủ ở mắt chị tôi chảy ra, bà lau chùi cho chị rồi đỡ chị ngủ tiếp... Sáng hôm sau mắt chị tôi bớt sưng. Vài ngày sau thì khỏi hẳn. Thật như là một phép lạ, khó tin nhưng đã xảy đến với người thân của tôi nên từ ngày đó gia đình tôi rất tin tưởng nơi thần linh. Mẹ tôi cho biết chị cả của chúng tôi mất lúc chị mới lên chín tuổi. Chị cảm sơ, trước khi mất đòi ăn nhãn, ăn xong thì hôm sau chị mất. Mẹ tôi khóc nhớ thương chị mãi, nhưng vì chị mất lúc còn nhỏ nên không lập bàn thờ ở nhà chỉ cúng mỗi dịp giỗ chị thôi. Sau chuyện này xảy ra, mẹ tôi đã đến nhà thờ Tổ, nơi thờ cúng chị tôi, xin bát nhang về thờ. Nay bát nhang chính vẫn còn được thờ ở nhà thờ Tổ của giòng họ ở ngoài Bắc.

Sau ngày đòi hồn của đất nước, chú Út tôi từ ngoài Bắc vào chơi đã kể lại cho mẹ và chị em tôi về sự linh thiêng của chị Cả tôi, sự linh thiêng đã khiến dân làng rất tin tưởng và hàng năm họ góp gạo đến nhà thờ Tổ, nơi có bát nhang thờ Chị tôi, cùng nhau làm lễ cúng bái, chú tôi kể lại như sau: “ Khi gia đình tôi di cư vào miền Nam sinh sống, nhà cửa bị CS tiếp quản, đóng trụ sở tại đó, tới mùa trái cây như nhãn, mận, ổi, họ leo lên cây hái trái để ăn

và đem bán, lần nào trèo cây cũng bị té ngã gãy tay, gãy chân hoặc u đầu, sút trán, không cách nào leo lên cây được, đêm đến có người con gái lay giường bắt dậy, đòi trả nhà cho bố mẹ Cô. Sau đó có người mách bảo nhà có người chết linh thiêng lắm, đến nơi thờ phượng, khấn vái xin phép hái hoa trái đem bán, nghe lời khuyên, họ mang bông trái cây đến nhờ chú tôi giúp, chú tôi nói, phải có lòng thành, đích thân cúng mới được. Từ đó về sau, mùa nào trái ấy, họ đều đem lễ vật đến cúng chị Cả tôi rồi mới trèo cây hái trái, mọi việc êm xuôi, không bị té ngã nữa. Dân làng ai có chuyện gì đều đến cầu xin chị tôi và đều được toại nguyện cả, nên ai ai cũng tin tưởng lắm”. Chú út tôi còn kể cho nghe nhiều chuyện về sự linh thiêng của chị tôi nữa, chẳng hạn thời giặc Pháp hay về làng càn quét, cướp của, giết người. Mỗi lần nghe báo động có giặc về làng, mọi người bồng bế, gồng gánh chạy loạn, nhiều lần chạy trong đêm tối, không nhìn rõ mặt nhau, trong hoàn cảnh như vậy, chú tôi khấn vái chị tôi phù hộ cho gia đình và dân làng thoát nạn. Thật là mâu nhiệm, chú tôi và mọi người nhìn thấy thấp thoáng phía trước có bóng người con gái cầm đèn soi đường cho mọi người Dân làng cứ lạng lẽ đi theo ánh đèn, bao giờ cũng tránh được giặc Tây, không bị thiệt hại gì cả....

Sau ngày mất nước vài tuần, tôi đến nhà thăm mẹ, đúng lúc đó tôi thấy bà chị dâu thứ đang đứng khóc hu hu trước bàn thờ và người lắc như lên đồng. Mẹ tôi vội thấp nhang và khấn vái rằng, nếu có phải chị Cả tôi về đồng, muốn nhập vào chị dâu tôi thì cho biết chứ đừng hành xác chị tôi nữa, tội nghiệp chị ấy. Sau đó mẹ tôi đưa rượu cho chị tôi uống, khai khẩu. Một lát sau chị dâu tôi ngừng khóc và nói cho biết chị Cả tôi về đồng, nhập vào chị dâu thứ của tôi để nói chuyện, một sự lạ là chị dâu tôi xưa nay đả phá đồng bóng dữ lắm, không tin dị đoan bao giờ, thế mà giờ chị Cả tôi lại nhập vào chị. Chị tôi về đồng và nói rất thương mẹ và các em, nhưng không cứu vãn

được vì hạn gia đình phải gánh, cho biết sau này tất cả các em của Chị tôi sẽ sinh sống ở nước ngoài, có cuộc sống hạnh phúc, sung sướng, con cháu thành đạt nơi xứ người. Mẹ tôi nói không tin vì nay em trai, em rể Cô đã đi tù, những đứa ở nhà thì sống vất vả, lo lắng mọi bề, cả nhà đều bị kẹt lại không ai đi thoát ra nước ngoài sinh sống cả, Chị tôi cười và nói cứ tin nơi Chị, sẽ có ngày đó đến với các em của Chị, nói xong thì chị thẳng. Sau ngày đó, Chị tôi không về nhập đồng nữa, mọi người trong gia đình cũng quên lãng câu chuyện này.

Rồi phong trào vượt biên xảy ra, chồng tôi sau khi đi tù cải tạo được thả về, mẹ chồng tôi giúp vốn đã vượt biên thành công, con các chị tôi cũng vượt biên, tới được đất Mỹ sinh sống...Chương trình ra đi có trật tự được thực hiện, chồng tôi bảo lãnh cho ba mẹ con tôi, gia đình các chị tôi được con cái bảo lãnh, gia đình anh tôi đi diện H.O... tất cả năm gia đình anh chị em tôi đều sinh sống ở đất nước tự do này, con cái đều thành đạt, nên người. Bây giờ nhớ lại lại những lời mà Chị Cả tôi về đồng nói lúc năm xưa, không sai điểm nào cả. Vấn đề tâm linh thật khó mà giải thích.

Mẹ tôi sau này về ở với ba mẹ con tôi, bà nói chồng tôi không có nhà, tôi thì “trẻ chưa qua, già chưa tới”, sợ mọi người dòm ngó vì có chồng gửi quà từ Mỹ về nuôi, và lúc đó hai con tôi còn quá nhỏ cần có người chăm sóc để tôi có thời giờ đến trường dạy học. Mẹ tôi sống rất nhân đức hiền từ, hết lòng thương yêu con cái.

Mẹ tôi là một bà mẹ quê Việt Nam điển hình với tính tình đôn hậu, chịu thương, chịu khó, hy sinh cả đời lo cho chồng con. Những người quen cần gì, mẹ tôi sẵn lòng giúp ngay. Những người buôn bán hàng rong kiếm sống qua ngày, mẹ tôi mua bao giờ cũng trả đúng giá đòi, không kỳ kèo bớt xén gì cả, nhiều người hoàn cảnh quá khổ, túng thiếu, mẹ tôi còn cho mượn vốn

buôn bán, cho vay từ tháng giêng đến ba mươi tết đem trả, qua mừng bốn tết đến mượn lại mà không lấy bất cứ quà cáp gì mà họ đem biếu cả. Mẹ tôi thường nói: “Của trời của Phật, đừng lo sợ mất”, giúp ai được điều gì thì nên giúp với tất cả tấm lòng. Ảnh hưởng cách sống của mẹ tôi nên tôi và các con cũng học được tính vị tha, thương người của Bà, sẵn lòng vì mọi người. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ tôi to tiếng với con cái hay người ngoài cả, nếu không bằng lòng con cái điều gì, mẹ tôi chỉ chép miệng thở dài thôi. Tôi còn nhớ lúc các con tôi còn nhỏ, con nít ham vui, lười học, nhất là con trai tôi, tôi bị cúp điện, thấp đèn dầu, muỗi vo ve bên tai, mẹ tôi ngồi bên cạnh, quạt đuổi muỗi cho con trai tôi học bài, mẹ tôi nói “ráng mà học con ạ, ở đâu, thời buổi nào cũng cần người có học cả, có học không sợ đói, mai đây qua đoàn tụ với bố các con, thấy các con học giỏi bố mới không phàn nàn mẹ con chứ”, những câu nói của mẹ, tôi khó quên được, thật là:

*“Một đời gánh nắng, gánh mưa
Mòn vai đời mẹ vẫn chưa yên lòng”*

Mẹ tôi dường như biết trước ngày mất. Hai ngày trước khi mất mẹ tôi ngủ trưa và miệng nói chuyện rang rang. Tôi đánh thức mẹ tôi dậy thì Bà nói để yên cho mẹ nói chuyện. Khi mẹ tôi tỉnh ngủ, Bà cho biết sắp đến lúc mẹ đi rồi, trước kia được phép sống thêm để nuôi các con khôn lớn, nay là lúc về với Ông Bà, đã tám mươi bốn tuổi rồi, sống vậy là quá thọ rồi. Rồi mẹ kể cho nghe vừa nói chuyện với mấy bà bác, mất đã lâu lắm rồi, các bạn đi chùa với mẹ tôi nữa, các cụ ngồi đầy xe bus chờ mẹ ngoài cổng, mẹ nói chờ mẹ về nhà lấy cây dù rồi sẽ đi sau...Biết chuyện ngày xưa mẹ đã từng chết đi, sống lại, tôi rất tin tưởng lời mẹ nói là mẹ sắp ra đi...Hôm sau tôi cho dọn dẹp nhà cửa gọn gàng sạch sẽ, những thứ không cần thiết, dẹp lên gác hết

cho rộng nhà. Sáng hôm sau anh trai thứ của tôi đến thăm mẹ tôi, gọi anh ra phòng ngoài kể cho anh nghe hiện tượng về mẹ tôi, anh gạt đi và nói tôi đừng quá lo lắng và tin chuyện mẹ nói sắp ra đi, mẹ rất khỏe, không đau ốm gì cả thì làm gì xảy ra chuyện cho mẹ được. Tôi tạm yên lòng, mẹ tôi gọi anh tôi đến, móc túi cho tiền và phân phát cho con cháu hết số tiền đang có, nói tôi đưa bọc quần áo mà mẹ tôi đã sắp sẵn, có cả miếng vàng nhỏ để trong túi nhỏ nữa. Trưa đó mẹ tôi tắm gội sạch sẽ, cho thay giường chiếu, giặt mùng màn. Đến ba giờ sáng, mẹ tôi thức giấc, tôi cũng vừa chợp tỉnh và qua giường Bà nằm, hỏi thăm cần tôi giúp việc gì không, Bà nói :” mẹ mệt quá, chắc không sống được”, nói xong ngả đầu vào tay tôi, nhắm mắt đi luôn, tất cả chưa đến năm phút đồng hồ!!!! Ôm mẹ trong lòng mà không dám tin là mẹ đã mất, tôi không còn khóc được vì chuyện xảy đến quá đột ngột....

Nghe tin mẹ tôi mất, bà con họ hàng xa gần, xóm giềng tới thăm viếng rất đông, ai ai cũng thương tiếc mẹ tôi và nói : mẹ tôi là người nhân hậu, đạo đức, thương người, sống rất giản dị, cởi mở với tất cả mọi người nên Cụ ra đi dễ dàng, nhanh chóng như vậy. Có những người cháu của Bố tôi với tuổi đời trên dưới bảy mươi, đã khóc mẹ tôi và kể những công đức mà ngày mẹ còn ở quê giúp đỡ con cháu, họ hàng...

Được biết những chuyện về mẹ mà trước đây tôi chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến, tôi càng kính phục mẹ thêm.

Đã mười tám năm rồi tôi vẫn luôn nhớ đến mẹ và thấy thật là bất hạnh không còn mẹ để chia xẻ những khó khăn, vui buồn của cuộc đời, được nghe những lời khuyên của mẹ. Nhất là vào dịp lễ Vu Lan, về chùa dự lễ, thấy mọi người được cài bông hồng đỏ trên áo, còn tôi với bông hồng trắng, cảm thấy buồn và tủi thân vô cùng, thật thấm thía với câu thơ của thi nhân:

*“Hoàng hôn phủ trên mộ
Chuông chùa nhẹ rơi rơi
Tôi thấy tôi mất mẹ
Như mất cả bầu trời”*

.....

*“Nhớ mẹ con ghen ngào
Lời ca sầu vút cao
Hoa trắng cài lên áo
Thương mẹ mắt lệ trào”*

Mẹ ơi, hôm nay ngồi viết những dòng chữ này về mẹ, con xin nguyện cầu cho mẹ được an nghỉ bình yên. Suốt cuộc đời mẹ đã cho chúng con tình yêu thương vô bờ bến, mẹ là bóng mát dịu êm đã che chở, nuôi nấng con nên người, mẹ là nguồn sống, là tình thương yêu bất tận. Cả đời mẹ hy sinh, chịu đựng, sẵn sàng gánh vác sự khó khăn cho con cái. Con xin gửi đến mẹ lời thơ của Thầy Thanh Trí Cao, nói lên tâm sự của con:

*“Vu Lan ý nhiệm màu
Báo hiếu nghĩa thâm sâu
Đời con cài hoa trắng
Mẹ hiền giờ ở đâu
Lạy Phật con nguyện cầu
Cho dù mẹ ở đâu
Trần gian hay nước Phật
Hồn mẹ không khổ đau”*
Mùa Thu 2006

Nguồn: Nguyetsangiaomua.com
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 10 năm 2007